PÄIVÄSTÄ TOISEEN

Kuluja on paljon, sillä harva hevonen juoksee edes ne kaurarahansa.
YKSI MERRAN EMILIN OMISTAJISTA JENNI MÄKINEN

23.07.12

Aurinko nousee

Helsingissä kello 4.40
ja laskee kello 22.12
Oulussa kello 3.45
ja laskee kello 23.02

Päivän sana

23.7. Pilvestä kuului ääni: ”Tämä on minun Poikani, minun valittuni, kuulkaa häntä!” Äänen vaiettua opetuslapset näkivät Jeesuksen olevan yksin. Luuk. 9:35–36
24.7. Kun Mooses laskeutui Siinainvuorelta molemmat liitontaulut käsissään, hänen kasvonsa säteilivät, koska hän oli puhunut Herran kanssa. 2. Moos. 34:29

Nimipäiviä

Tänään maanantaina: Olga, Oili
Huomenna tiistaina: Kristiina, Tiina, Kirsti, Kirsi, Krista, Kiia, Tinja

Mietelause

Nauriit pahenevat, jos niitä mätäkuun (23.7.–23.8.) aikana häiritään.

Vanhaa perinnetietoa Kuorevedeltä

Lähetä merkkipäiväilmoitus Maaseudun Tulevaisuuteen
Merkkipäiväpalstalla julkaistaan vain päivänsankarin suostumuksella lähetettyjä merkkipäivätietoja. Kirjallisesti lähetettävissä tiedoissa tulee olla merkkipäivän viettäjän nimi, ikä, merkkipäivän ajankohta, titteli, kotipaikka ja mahdollinen lyhyt maininta merkkipäivän vietosta. Valokuvaksi käy mustavalko- tai värikuva, koolla ei väliä. Palsta on maksuton. Merkkipäivätiedon tulee olla toimituksessa viimeistään viisi päivää ennen lehden ilmestymistä. Tiedot postitetaan osoitteeseen: Maaseudun Tulevaisuus, ”Merkkipäivät”, PL 440, 00101 Helsinki, tai lähetetään sähköpostilla osoitteeseen *merkkipaivat@maaseuduntulevaisuus.fi*.

TERVEENÄ TYÖSSÄ

Pyöreiden vuosien onnea

Tänä vuonna olemme voineet viettää useita merkkipäiviä tasavuosikymmenten takaa. Osa tapahtumista on liittynyt omaan naapurustoon, osa suomalaiseen elämänmenoon ja menneitä on muisteltu myös maailmalla.

Perinteinen ja tunnelmallinen maatalousnäyttely Okra juhli 30-vuotista taivaltaan Oripäässä. Taidemaalari Helene Schjerfbeckin syntymästä tuli juuri kuluneeksi 150 vuotta. Valtion rautatiet ovat nekin aloittaneet liikennöinnin 150 vuotta sitten ja kuljettaneet kiskoilla kulttuuria ja taloudellista hyvinvointia eri puolille Suomea.

Tänä kesänä ovat ohjelmassa Lontoon olympialaiset. Sata vuotta sitten olympialaisissa miteltiin Tukholmassa ja Helsingin kisoista on aikaa 60 vuotta. Suuria kilpailuja useine urotekoineen on miellyttävä muistella. Kuusi vuosikymmentä on aikaa myös siitä kun Iso-Britannia sai uuden kuningattaren. Hovissa on tapahtunut monenlaista, ja kuningattaren ura vaikuttaakin satumaiseksi sankaritarinaksi melkoisen haastavalta.

Juhlimisen arvoisia merkkipäiviä löytyy ihmisiltä vuosittain lähempäänkin; omasta työstä ja elämästä. Jokainen vuosi on pyöreä. Merkkipäivän tienoilla on tyypillistä peilata jo koettua ja pohtia tulevaa. Ihmiset asettavat usein itselleen vuosiin tai ikään liittyviä tavoitteita työ- ja yksityiselämässään.

Tavoitteellisuus on hyväksi, kun tavoitteet tulevat sydämestä ja ovat itse asetettuja. Muiden asettamien tavoitteiden suorittaminen on piinallista elämää.

Omista saavutuksistaan on aina syytä olla ylpeä, vaikka jostain yksityiskohdasta joutuisi välillä vähän tinkimäänkin. Vain harva voi asua yhtä aikaa kaupungin ydinkeskustassa ja järven rannalla, mutta molemmissa asumismuodoissa on puolensa.

Kaikista ei tule presidenttiä tai bonuksia niittävää pankkiiria, eivätkä kaikki sitä edes tavoittele. Oman työn ja elämän arvostaminen ja siinä viihtyminen ovat tie tyytyväisyyteen.

Ajalla on ilkikurinen tapa kulua aina vain nopeammin. Pelkkään haaveiluun ei kannata käyttää liikaa aikaa, vaan tehdä unelmista elämää. Jos tavoite ei aivan toteudu, matkalla kohti päämäärää toteutuu kuitenkin monta hyvää asiaa.

Tavoiteltavan unelmaelämänkin kriteerit voivat yllättäen muuttua. Säännöllisesti sopii pohtia, mistä sen elämän onnen löytää.

Itsensä lisäksi on syytä muistaa onnitella myös muita ihmisiä onnistumisista niin merkkipäivinä kuin muutenkin. Hyvin tehdystä työstä on mukava kiittää kaveria. Tottahan se on, että vilpittömistä ja ansaituista kehuista tulee hyvä mieli, vaikka me suomalaiset kiitosten vastaanottajina usein syyttä suotta hieman kursailemmekin.

ELINA NIHTILÄ
on viestinnän asiantuntija Melassa.
elina.nihtila@mela.fi

Kotirintama innoitti lähes sataa kirjoittajaa

Suomen Elämäntarinayhdistyksen kotirintaman elämää kokoavaan kirjoituskilpailuun osallistui 98 kirjoittajaa. Heistä 70 on naisia.

Parhaana palkittiin turkulaisen **Eeva Jakosen** Villen sota. Siinä sota-ajan dramaattisia tapahtumia tarkastellaan pikkupojan näkökulmasta hienovireisen humoristisesti ja psykologisesti oivaltaen. Kirjoituksessa on myös rakenteellista monitasoisuutta.

Toisen palkinnon sai oululaisen **Kaisa Kervisen** kirjoitus Lehmälläkin on tunteet ja kolmannen palkinnon **Katariina Kalmari** Jyväskylästä kirjoituksellaan Kova talvi.

Kilpailussa myönnettiin myös viisi kunniamainintaa. Ne saivat Jouko Alm Torniosta, Marika Aro Forssasta, Kosti Hongisto Sauvosta, Anja Kovanen Pieksämäeltä ja Liisa Rentola Haapavedeltä.

Kirjoittajakunnan ikä vaihteli isovanhemmista lapsenlapsiin. Valtaosa oli henkilöitä, jotka ovat eläneet oman lapsuutensa sotavuosina. Nuoremman polven kirjoitukset perustuivat omaisilta kuultuihin muistoihin, haastatteluihin, sotakirjeenvaihtoon tai päiväkirjamerkintöihin.

Kirjoituksista välittyy sota-ajan kokeneiden ihmisten elämän koko kirjo. Pääpaino on arkisissa askareissa ja uurastuksessa. Erityisesti korostuu naisten ja äitien rooli monien haasteiden voittajina, todellisina arjen sankareina. Toinen keskeinen aihepiiri muisteloissa liittyi evakkomatkoihin. Ihmisten irtirepäiseminen tutuksi käyneistä kotimaisemista on jättänyt lähtemättömän jäljen.

Kilpailun tulokset julkistettiin Kärsämäellä järjestetyn Kotirintaman elämää -seminaarin yhteydessä.

MT

Pääpaino on arkisissa askareissa ja uurastuksessa.

Eemelin talli jakaa yhteisomistajuuden ilot ja surut

4-vuotiaan Merran Emilin omistajakimpassa ollaan yksimielisiä suojatin tavoitteista. Terveys tietää ravurille pitkää uraa. Se on tärkeämpää kuin pikavoitot ikäkausilähdöissä.

KIMMO HAIMI

Eemelin tallissa jännitetään, mitä Pikkuprinssin hurja lähtökiihdytys tuottaa. Seppo Kivijakola (vas.), Mirja Mäkilä, Jarna Kivijakola-Määttä, Jonna-Mari Kivijakola sekä Tapani ja Kaija Helin matkaavat Eemelin kisoihin useimmiten koko porukalla.

MIKKELI (MT)
Eemeli ja sen taustavoimat saapuivat lauantaina Mikkeliin varovaisin mielin. Kuninkuusravien yhteydessä ajettavaan Pikkuprinssiin ei ole ladattu liikaa odotuksia, sillä kauden pääkisa on syyskuussa ajettava Kriterium, kertoo laitilalaistallin edustaja **Mirja Mäkilä**.

Eemeli on autosta ulos päästyään iloisen reipas, mikä on hyvä merkki. Sen pitää jopa vähän pörhistellä, jos vaikka joku tamma huomaisi, mikä huvittaa hoitajaa **Matilda Karlssonia**.

Oulu Express jää suosiolla väliin

”Oulu Expressistä jätettiin Eemeli pois, kun pitää ajatella hevosta”, Mirjan puoliso **Seppo Kivijakola** sanoo.

”Sinne on pitkä matka, ja kaksi kertaa olisi pitänyt käydä.”

Valmentaja **Jyrki Filatoff** kertoo, että Eemelin nelivuotiskesä on ollut vaihteleva kuten lajin luonteeseen usein kuuluu. Nopea ori saavutti keväällä ykkösiä, mutta sen jälkeen on kärsitty pientä kiusaa pitkittyneen hengitystieinfektion kanssa. Silti ennätykset ovat kohentuneet.

Mikkelin jälkeen varmistetaan toipuminen ja tulevat kaudet. Niin kuin muidenkin lupaavien hevosten omistajien mielessä myös Eemelin tallissa elää unelma osallistumisesta Kuninkuusraveihin.

”Sitä ennen me tähdätään Pariisin kylmäverilähtöön”, Seppo heittää pilke silmäkulmassa.

”Meille kelpaa se kymppitonnin pääpalkinto, vaikkei se riitäkään kuin matkakuluihin. Käydään samalla katsomassa Louvren Mona Lisa.”

Jaetut ilot, tasatut kustannukset

”Ei tarvitse olla voitto, kun voi olla tyytyväinen hevosen suoritukseen. Jaettu ilo on se suurin ilo”, tuumaa Kivijakolan tytär **Jenni Mäkinen**.

”Tässä pääsee pienemmälläkin osuudella mukaan. Näin perheellisenä tämä on ainoa mahdollisuus osallistua hevosurheiluun. Kuluja on paljon, sillä harva hevonen juoksee edes ne kaurarahansa.”

Kimppatalliin kuuluvat myös veljekset **Tapani** ja **Jaakko Helin** sekä Eemelin ajolle opettanut valmentaja **Janne Ranta-Krenkku**, joka seuraa kisaa tallialueella omien valmennettaviensa ohessa.

”Virallisesti omistajina ovat minun sijastani tyttäreni **Fanny**, **Ida**, **Aino**, **Siiri** ja **Elli**”, Tapani täsmentää.

Helinit ovat tulleet Mäkilälle ja Kivijakolalle tutuksi, kun Mirja ja Tapani olivat aikanaan samassa työpaikassa. Sitten Helinien tamma Idan Ilo oli Kivijakolassa valmennuksessa.

Eemeli jatkaa Mäkilän kotoa alkanutta hyvää sukulinjaa kuudennessa polvessa. Pariskunta pitää hallussaan tallin osakkuuksista enemmistöä. Päätökset tehdään silti yhteistuumin.

Yhteydenpito on tiivistä, minkä näkee siitä, että Eemelin startteihin kokoontuu usein koko porukka ja muita tukijoukkoja kannustamaan. Tällä kertaa Kuninkuusraveissa paikalla ovat Jennin mies **Teijo** sekä sisko **Jarna Kivijakola-Määttä** ja Tapanin vaimo **Kaija**.

Kovatasoinen ikäluokka

Lähtöön kaksi minuuttia: syke nousee.

”Joskus pitäisi polari laittaa”, Tapani naurahtaa.

”Onneksi sade loppui. Paljon sateenvarjoja ja tämä startti olisi ollut monelle nuorelle hevoselle sillä menetetty”, Jarna toteaa.

Nelivuotiaiden suomenhevosten luokka on tänä vuonna todella kova ja kärki laaja.

”Kuninkuuskilvassa on mukana pari hevosta, joille on kertynyt tänä vuonna vähemmän rahaa kuin Eemelille”, Mirja Mäkilä huomioi.

Voitot ovat jakautuneet useamman kesken. Mirja arvioi, että kahdeksalla hevosella on täydet mahdollisuudet palkintorahoihin, joita on jaossa kuudelle.

Lähtöauto on liikkeellä. Porukka hiljenee.

”Nyt mennään lujaa, onko liiankin kovaa?” huomioi Jenni yhtä aikaa Tapanin ja Sepon kanssa.

Kuulutus vahvistaa nelivuotiaiden hurjan alun: 23,5 enteilisi uuttaa Suomen ennätystä. Eemeli on tunnettu nopeudestaan, ja se vastaa innokkaasti vierestä lähteneen Ainon Ilon prässiin.

Eemelin ohjastaja **Antti Teivainen** antaa lopulta periksi ymmärtäen matkan kovuuden ja jättäytyy turvalliseen paikkaan johtajan selkään.

”Hyvässä paikassa on.”

Loppusuora nostattaa viedä uudelleen toivoa.

”Saako kiinni Jokivarren Kunkun?”

”Ei saa. Mutta hyvin juoksi.”

Lähtö sujuu nelivuotiaille todella vauhdikkaana loppuun asti, vaikka rata on edeltäneen ukkossateen jäljiltä vähän pehmeä.

Voittaja Virikari kellottaa 26,1a, millä sen ennätys kohenee melkein kaksi sekuntia kahden tonnin matkasta huolimatta.

Pettymystä ei ole ilmassa viidenneksi yltäneen Eemelinkään joukoissa, vaikka toisenlaisella alulla tulos olisi todennäköisesti ollut parempi.

Katseet on jo käännetty Kriteriumin karsintoihin. Taitaa jossain taustalla mielissä hymyillä se Mona Lisa.

KAIJALEENA RUNSTEN

KIINNOSTUNEILLE OPPIA

Koulutusta kimppaomistamiseen

Hevosten yhteisomistamisen kehittämishanke ylittää hevosalan lajirajat. Tavoitteena on lisätä kiinnostusta hevosen omistamiseen, madaltaa kynnystä ryhtyä hevosen omistajaksi, lisätä hevosen omistamisen arvostamista ja luoda yhteiset pelisäännöt kimppaomistamiseen.
Kimpanvetäjille järjestetään koulutus 2.–3.11. Tampereella.
Ohjelmassa on muun muassa markkinointia, tiedotusta, lainsäädäntöä ja sopimuksia, taloudenhoitoa ja verotusta sekä ongelmatilanteita.
Ensimmäinen koulutus ja tammikuussa pidettävä toinen kurssi painottuvat ravihevoskimppoihin. Keväällä 2013 järjestetään ratsukimpoille suunnattu koulutus.
Espoon Vermossa pidetään kiinnostuneille tilaisuus Derbyn yhteydessä 1.9. Kasvattajien ja kimppatallien on mahdollisuus markkinoida tapahtumassa myytäviä hevosia ja kimppaosuuksia.
Ratsuhevosten omistamisen seminaari järjestetään Helsinki Horse Show'n aikaan 19.10.
Rahoituksen hankkeelle on antanut maa- ja metsätalousministeriö Maaseutupolitiikan yhteistyöryhmän suosituksesta.
Lisätietoja ja ilmoittautumiset:
www.hippolis.fi
www.facebook.com/hippolis
Syksyn hevoshuutokaupoista saa lisätietoja: *www.hevoshuutokaupat.fi*

Yhteisomistajuudesta laatua hevosiin ja sisältöä elämään

”Pystymme pitämään aika hyviä hevosia – sellaisten omistamiseen ei olisi yksin mahdollisuuksia”, tiivistävät kimppahevosmiehet **Hannu Kasurinen** Hyvinkäältä ja **Marko Vuolukka** Raumalta.

Kokonaiskustannuksiin vaikuttaa myönteisesti myös se, että jos yksi hevonen on niin sanotusti telakalla eli vaivojen vuoksi pois kilpailuista, kimpan hevosista ainakin joku on kilpailukunnossa. Se tasaa tulopuolta, joka ei raviharrastuksessa ole välttämättä kovin vuolas.

Hevosen, saati kilpailevan, pitäminen on kallista.

”Laskut on aina satasia. Mutta kun ne jakaa seitsemällä tai kahdeksalla, menot pysyvät kohtuullisina.”

Kaverusten jutustelusta kuulee vielä yhden plussan. Eri puolilla maata asuvat kimppatallilaiset kokoontuvat myös yhdessä raveihin pelaamaan ja seurustelemaan. Kuninkuusravien lisäksi kierretään muitakin ravivuoden suurkilpailuja.

”On todella jännittävää seurata raveja yhdessä”, toteaa Kasurinen.

”Ja ilman tätä ei pää kestäisi töitä”, lisää erityisopettajana työskentelevä Vuolukka puolitosissaan.

Vieressä nyökyttelevät helsinkiläinen **Arto Kemppainen** ja vantaalainen **Ilkka Heikkilä**.

Päätös ensimmäisen kimppahevosen hankinnasta syntyi ydinporukan kesken, kuinkas muutoin, Kuninkuusraveissa Porissa vuonna 1999. Sen jälkeen saadut palkinto- ja varsojen myyntirahat on käytetty uusien hevosten hankintaan. Kimppoja on vuosien saatossa syntynyt jo puolisen tusinaa.

Uudet jäsenet kaverin suosituksesta

”Tunnemme kaikki toisemme. Uusia jäseniä on otettu niin, että tulokas on ainakin yhden jäsenen kaveri”, Vuolukka kuvaa.

Menettely takaa toimivuuden ja keskinäisen luottamuksen. ”Rahat ovat tulleet ajallaan.”

Myös hankalat tilanteet on helpompi ratkoa, kun porukalla voi pohtia vaihtoehtoja. Tuore tilanne, jossa päädyttiin vaihtamaan hevonen toiselle valmentajalle, oli tällainen.

Nykyisistä hevosista kolme on **Jouko Tarvaisen** valmennuksessa Saarijärvellä, yksi tamma ja sen varsa hoidossa **Veikko Leinosella** Forssassa. Tuorein hankinta on Vidgrenien kasvatti EV Ruuti, jonka omistuksessa myös Tarvainen on mukana.

”Hyviä hevosia ovat kaikki, mutta sitä läpilyöntiä vielä odotellaan”, Kasurinen summaa.

KAIJALEENA RUNSTEN

Ravikansalle tehtiin lähiruokaa perinteisin menetelmin

”Kaivoimme hyviä, perinteisiä työtapoja sekä raaka-aineita niin sanotusti naftaliinista”, kertoo Mikkelin raviradan ravintolapäällikkö **Hannele Nulpponen** Kuninkuusravien ruokahuollon tavoitteista.

Nulpponen kiittelee keittiömestari **Heikki Salosen** hyviä kontakteja tuottajiin, minkä ansiosta lähiruokaa on saatu tarjolle niin paljon kuin mahdollista.

Ruokahuolto on yli kaksinkertainen radan vuotuiseen päätapahtumaan, heinäkuun St Michel -raveihin nähden. Tätä varten muun muassa perustettiin etusuoran päätyyn paraatipaikalle laaja ulkoilmaravintola – yleensä maalipaalulle antava rinne on ollut vip-katsomona.

Siellä tarjottiin aidolla hiiligrillillä valmistettuja herkkuja, jotka eivät kypsy aivan hetkessä: broilerin puolikkaita, porsaan ribsejä ja välikyljystä kauden kasviksilla höystettyinä.

”Mehukkuus, maku ja kausituotteet ovat olleet tässä lähtökohtina”, Salonen kuvaa.

Suunnittelutyötä monta kuukautta

”Kunkkareissa käy hyvin laaja kirjo väkeä. Olemme suunnitelleet tämän paikan etenkin lapsiperheitä ajatellen. Kolmella kympillä saa aikuinen ja 15 eurolla lapsi syödä niin paljon kuin jaksaa”, jatkaa Nulpponen.

Myös erilaiset ruoka-allergiat on koetettu huomioida.

Suunnittelutyö alkoi jo viime talvena: ensimmäiset barbeque-annokset testattiin tammikuussa, sillä 20 000–30 000 päivittäisen ravivieraan palveleminen vaatii tarkkaan mietityn työketjun.

Ruokapalveluissa työskenteli kumpanakin päivänä hieman yli 300 ammattilaista. Kun iltajuhlat laskettiin mukaan, talkooväen määrä nousi lähelle 350:tä.

KAIJALEENA RUNSTEN

Raviurheilu on laji sään armoilla niin arjessa kuin kisoissa: lauantain kakkoslähtö juostiin rankassa ukkoskuurossa.

SEY palkitsi Relanderin ponitallin

Suomen eläinsuojeluyhdistysten liitto (SEY) palkitsi Mikkelin Sairilassa sijaitsevan Relanderin ponitallin hevosten ja ponien hyvinvoinnin hienosta hoidosta.

SEY kiittää, että eläinten hyvinvointi on otettu huomioon niin vuonna 1998 valmistuneen ratsastuskeskuksen rakenteessa kuin päivittäisessä toiminnassakin.

Vuosittainen hevosalan eläinsuojelupalkinto myönnettiin Mikkelin Kuninkuusraveissa lauantaina. Sen vastaanotti tallin omistaja **Kirsi Relander**, jonka isä Heikki perusti yrityksen vuonna 1976.

MT